

Vi ses ?

Det synes paradoksalt, at vi i en tid, hvor informationer deles på et splitsekund, og meninger debatteres med hele landet hjemme fra ens egen trykke sofa, at det kan være så svært at skabe synlighed for visse problemstillinger og visse grupper af befolkningen. Måske kunne vi før bedre overskue at sætte os ind i hver enkelt problematik, fordi vi ikke blev bombarderet med flere hundrede af dem om dagen. Omvendt har vi nu mulighed for, alle hver især, at dele vores meninger med stadig større grupper. Problemet er blot, at vores mening og vores stemme drukner i mængden. Det er problematisk at blive overset. Det ved vores klienter, og det ved vi selv.

Der snakkes meget om "socialt udsatte" som en samlet befolkningsgruppe. Spørgsmålet er, hvad vi mener, når vi italesætter særlige grupper som "socialt udsatte". Ofte ender italesættelsen i skævvridninger og decideret stigmatisering, hvor vi ikke længere kan skelne en person fra den kasse, som vedkommende er puttet i. Vi har i dette temanummer derfor valgt at skrive om vores funktionelle definition af socialt udsat, og hvorfor vi mener, at denne er hensigtsmæssig i forhold til netop at undgå kassetænkning.

Vi kan synes, at vi er særligt informeret og ved præcis, hvordan det er at være udsat i samfundet, men vi ved også af erfaring, at det ikke altid er så let endda at skulle sætte sig i en anden persons sted. Til dette formål arbejder vi i disse dage på at oprette et Borgerforum, hvor blandt andet tidligere klienter, af visse særlige grupper, får mulighed for at rejse deres egen stemme, dele ud af deres egen erfaring og give deres egen mening til kende. Dette vil hjælpe i vores arbejde, og særligt i vores retspolitiske arbejde.

Lige så problematisk det er, ikke at blive set, kan det være at blive set på forkert. I dette nummer af nyhedsbrevet snakker vi derfor også om stigmatisering, som det opleves af den gruppe af borgere, som vi varetager interesser for, og en stigmatisering, som vi selv er udsat for. Den form for stigmatisering der forekommer, hvor vi bliver sat i kasser, hvor vi ikke kan genkende os selv. Vi oplever det især i denne tid, hvor vi må se til fra sidelinjen, imens vores satspuljefinansierede projekter, én efter én, lukker ned. Vi oplever det, at vi bliver set som en stor, selvfinansieret, og nogle gange endda statslig, organisation, der selv er i stand til at betale for gildet. Af samme grund, er der ikke andre der er interesserede i at støtte vores projekter økonomisk. Vi har søgt, hvad der er at søge, og endda alt hvad der *ikke* er at søge, og lige lidt har det hjulpet. Jeg pointerer, at jeg ikke bebrejder nogen noget – problemet er, at blive set på en sådan måde, som vi mener enten er forkert, eller i hvert fald forvrænget.

De erfaringer, vi har gjort os over årene, anser vi for særligt værdifulde. Vi mener, at vi afhjælper den stigmatisering, der sker i samfundet. Vi mener, at det ville være ærgerligt, hvis denne viden og erfaring gik tabt, at denne ikke blev set. At den drukner i mængden. At den simpelthen blev overset.

Vi ses?

Sandy Madar,
Direktør for Den Sociale Retshjælps Fond.